CAMPIONATUL MONDIAL ★ 1962

BILLY WRIGHT

VOM PUTEA CÎȘTIGA CUPA!

„Aceasta este cea mai mare șansă a Angliei — ne spune Billy Wright — *antrenorul echipei Arsenal deoarece acum echipa va juca acasă, în fața propriului ei public. Sub conducerea lui Alf Ramsey, care a fost el însuși fundaș dreapta în echipa Angliei la Campionatul mondial din 1950, lotul național, care numără printre componenții săi unele individualități excepționale, a fost antrenat, ținîndu-se seama de cele mai moderne metode.*

Pentru prima dată, Anglia a avut un plan tactic complet nou, iar antrenamentele comune au fost mai dese ca oricînd. Lotul a primit multe idei și scheme noi, iar nucleul de bază al lotului nu va avea după părerea mea un adversar care să-i fie superior. Anglia nu se va mai întîlni altă dată cu o șansă mai bună de a cîștiga.

Pentru celelalte locuri fruntașe, Brazilia, cu vasta ei experiență în fotbalul competițional mondial, la care se adaugă, bineînțeles, dorința de a cîștiga pentru a treia oară trofeul pus în joc și a-l duce acasă ca proprietară, reprezintă cea mai mare primejdie.

Ca și Anglia, Brazilia posedă individualități strălucite ca Pele, Garrincha și Amarildo, trei din supraviețuitorii echipei excepționale din 1962. Pele, care face față celor mai extraordinare situații, va fi sever marcat, urmărit ca o umbră de orice adversar. El a avut mult mai mult spațiu de manevrare în celelalte două

ediții ale campionatului mondial, decît va avea acum la Liverpool și pe celelalte terenuri de joc, în luna iulie.

Dar, bineînțeles, vedetele de ieri au dispărut considerabil și Brazilia, pe hîrtie cel puțin, nu mai reprezintă primejdia „de moarte" ca odinioară. Este totuși adevărat că echipa a elaborat noi metode tactice și luptă cu atîta abnegație, încît șansele de a cuceri pentru a treia oară consecutiv „Cupa", sînt evidente.

Nu cred, totuși, că va reuși să învingă Anglia".

PE SCURT

● Înaintea meciului de la București cu echipa României (19 iunie), reprezentativa Uruguayului va susține între 12 și 15 iunie, meciuri în Izrael de unde va pleca spre București. Jucătorii din Uruguay își vor continua apoi turneul în vestul Europei, pînă la plecarea în Anglia.

● Comisia de selecție a federației elveției a restrîns lotul de 40 de jucători la 32, urmînd ca pînă la 2 iulie să-l reducă la 22.

● Argentina nu-i va putea folosi în turneul final pe Sivori și Maschio. F.I.F.A. a respins cererea federației argentiniene pentru că cei doi jucători au participat la campionatul mondial din 1962 în echipa Italiei.

● Vincente Feola a alcătuit, din lotul de 45 de jucători, patru echipe verificate în jocuri internaționale.

Astfel, echipa „Zagalo" a jucat la 4 iunie cu Peru (4—0), iar formația denumită „Castilho" la 5 iunie cu Polonia (4—1).

EDMONDO FABRI

DAȚI-MI ÎNCĂ UN CENTRU ÎNAINTAȘ ȘI VĂ DĂRUIESC TITLUL SUPREM...

„Il Napoletto", micuțul selecționer al reprezentativei italiene, trece prin clipe grele. Tirul întregii prese s-a concentrat asupra lui, fiindcă „squadra azzura" nu strălucește de loc în acest sezon. Un obscur 0—0 cu Franța la Paris a dezlănțuit pe toți anti-fabbriștii (și nu sînt puțini), care se confundă aproape total cu pro-herreriștii. Dar dîrzul antrenor rezistă. El n-a făcut nici o concesie pînă acum: nici ca alegere de jucători pentru lot și nici ca principii tactice. Să-l ascultăm, doar în cîteva cuvinte, precizîndu-și poziția:

„Am răbdare. Nu voi vorbi decît prin jocul echipei. Zilele acelea vor veni la sfîrșitul lui iunie, după ce vom fi petrecut măcar trei săptămîni împreună, întregul lot și antrenorii chemați să-l pregătească. Am conștiința împăcată că am chemat pentru Londra pe jucătorii cei mai în formă și cei mai aproape de planurile mele tactice. Ca mod de a acționa, eu rămîn la apărarea supranumerică și nici n-aș putea veni cu altceva la jucători care aplică, fără excepție, la cluburile lor, acest sistem defensiv. Ceea ce nu-mi dă liniște este atacul. Contraatacurile sînt anemice, încă prea încete, ușor de prevăzut pentru adversar. Piesa cea mai importantă care îmi lipsește este al doilea vîrf de atac, lîngă Mazzola. Dați-mi încă un centru înaintaș și vă dăruiesc Campionatul mondial".

Pronosticul lui Edmondo Fabbri pentru Londra este următorul: **„Anglia trebuie pusă înaintea tuturor pentru că are avantajul terenului, avantaj și la propriu — fiindcă**

îi convine admirabil starea gazonului care va incomoda toate celelalte echipe — și la figurat, beneficiind de încurajările spectatorilor. Pentru mine, Brazilia nu este mare favorită. Pe al doilea plan, după gazde, instalez echipele R. F. Germane, Uniunii Sovietice și, cu obiectivitate, echipa Italiei".

Cupa „Jules Rimet" la noi... în casă!

Cum va transmite Televiziunea română turneul final de la Londra

Campionatul mondial va fi oaspetele dv... la televizor! Ultimele două decade ale lunii iulie vor înregistra nu mai puțin de 12 partide transmise „în direct" de pe terenurile din *Anglia*. Ca să aflați o serie de amănunte asupra programului oferit de Televiziune, revista noastră l-a rugat pe șeful emisiunilor sportive, DUMITRU TĂNĂSESCU, să anticipeze cîteva dintre noutățile de aici sau din țara gazdă. Iată-le:

„Televiziunea noastră s-a gîndit să ofere un program cît mai complet al turneului final. De aceea, pe lîngă particele-cheie ale ultimului act — sferturile de finală, semifinalele, meciul pentru locurile 3—4 și finala — telespectatorii noștri vor avea prilejul de a fi martorii jocurilor din cea mai atractivă grupă, grupa a III-a, în care evoluează campioana mondială, Brazilia. Nu va lipsi de pe micul ecran nici partida inaugurală care va opune, la 11 iulie pe marele stadion de la **Wembley**, primei cîștigătoare a titlului, URUGUAY, echipa țării-gazdă, **Anglia**".

Trecînd la importantul capitol al măsurilor tehnice, interlocutorul nostru a precizat:

„Tehnicienii noștri au trecut de mai mult timp la punerea în practică a măsurilor necesare pentru ca circuitul de pe teritoriul României să se bucure de cea mai îngrijită asistență. Dar pînă aici, imaginea va parcurge un drum lung, o veritabilă călătorie continentală de-a lungul **Angliei—Belgiei—R.F. Germane—Austriei** și **Ungariei**. Știrile care ne sosesc săptămînal din **Anglia** subliniază și deosebitul efort depus acolo spre a se evita orice defecțiune. Întreaga operațiune a transmisiilor este asigurată de un consorțiu al societăților britanice de televiziune, special constituit pentru marele eveniment fotbalistic. Din etapa sferturilor de finală, fiecare întîlnire va beneficia de cîte opt camere de transmisie, două fiind așezate în spatele fiecărei porți pentru fazele de gol. Transmisiile în direct vor fi asigurate pentru toată Europa, 30 de posturi fiind înscrise în programul întregului campionat cu asemenea emisiuni. Pe deasupra, prin sistemul „Amplex" sau al filmărilor speciale, toate societățile de televiziune din lume vor primi zilnic imagini din Anglia."

N-am uitat nici aspectul organizării redacționale a transmisiilor și de aceea am pus o întrebare asupra acestei chestiuni:

„Comentatorii vor avea cabine special amenajate. Vor fi prevăzute în aceste cabine toate instalațiile de rigoare pentru ca emisiunea să decurgă în bune condițiuni. La Londra, în clădirea B.B.C., va funcționa un studio pentru realizarea interviurilor cu specialiștii, jucătorii, conducătorii de delegații. Va fi editat un buletin cu cele mai proaspete informații".

AMINTIRI DE LA MONTEVIDEO

ECHIPA ROMÂNIEI LA PRIMA EDIȚIE

Acum 36 de ani, la Montevideo, sud-americanii au făcut cunoștință cu fotbalul românesc. Echipa țării noastre participa la primul campionat mondial și făcea parte dintr-o grupă cu însăși reprezentativa țării organizatoare, Uruguay, cu care ne vom reîntîlni — în cadrul unei partide amicale — la 19 iunie la București. Din formația noastră a făcut parte și actualul antrenor emerit Emerich Vogl, de 29 de ori internațional. În rîndurile de mai jos, Vogl își deapănă cîteva din nenumăratele amintiri pe care le păstrează, încă vii, din vizita primei echipe românești în America de Sud.

Nu pot dramatiza evenimentele dincolo de realitatea lor. Sînt prea tînăr sufletește pentru a avea nevoie să înzorzonez lucrurile și destul de bătrîn ca să nu mai cred în povești... Voi relata, așadar, cu simplitate, cîteva episoade ce-mi stăruie în memorie, legate de participarea echipei României la primul Campionat mondial de fotbal de la Montevideo.

Nu eram un naiv, atunci în 1930, și totuși, pînă am ajuns pe vasul transatlantic, nu-mi venea să cred că noi vom fi una din puținele echipe europene prezente la cea mai mare competiție fotbalistică mondială organizată pînă atunci. Aveam un respect deosebit față de înalta clasă a fotbalului din lume, fără să bănuiesc cît de aproape eram de ea.

Traversînd oceanul, trebuia să stăm pe vapor 14 zile.

Dar „condiția fizică" nu-și putea lua concediu. Pentru prima oară în cariera noastră de fotbaliști am fost supuși — mai rău decît pe pămînt ferm — la un antrenament *zilnic*. Nemaipomenit! Pe puntea vasului nu prea era loc. Pe promenade însă era mai puțină afluență în zori. Așa că, vrînd-nevrînd am făcut gimnastică și am alergat în pas vioi, pînă am prins gustul și am simțit că ar trebui să ne antrenăm așa chiar și de două ori pe zi!

După ce am văzut, în drumul pînă aici, Veneția, Milano, Genova, Barcelona și Rio de Janeiro, firește că Montevideo ne-a decepționat. Terenurile de joc ale cluburilor Nacional și Penarol nu erau prea arătoase. În schimb, ne-au uimit zăbrelele de sîrmă care le înconjurau și al căror înțeles l-am deslușit abia după ce am luat contact cu temperamentul publicului de aici.

Căzusem în serie cu echipa țării gazdă, a cărei faimă era egală pe atunci

La sosirea în Montevideo

cu cea de azi a echipei Braziliei. Ni se spunea mereu că un eșec al echipei Uruguayului ar reprezenta o catastrofă națională. Deci, aveam de luptat nu numai cu valoarea și ambianța, ci și cu orgoliul.

Am jucat întîi cu Peru, un meci cu adevărat dramatic, fiindcă mereu urmăriți de neșansă. Fundașul dreapta Steiner și-a rupt piciorul la începutul meciului; s-au accidentat apoi interul stînga Stanciu și centrul înaintaș Rudolf Wetzer. Am jucat deci, practic, majoritatea reprizei secunde, în opt oameni valizi. Dar voința și îndîrjirea noastră creșteau proporțional cu duritățile adversarului. Nu mai existau sarcini pe posturi. Echipa forma un singur trup, cu o singură inimă, pe care scria: Victorie! Și am obținut-o. Deși ar părea nedrept azi, aș vrea să remarc puterea de sacrificiu a celui astăzi plecat dintre noi, Deșu, precum și răbdarea lui Lăpușneanu, care apăra sub strigătele suporterilor peruvieni postați în spatele porții lui.

Apoi a venit meciul cu Uruguay, pe care l-am abordat — azi îmi dau seama — cu prea multă timiditate. Ne-a speriat gloria adversarilor direcți, poate și cazanul cu 100 000 de glasuri în care se topeau slabele noastre nădejdi. Este adevărat că indisponibilitățile ne-au obligat să remaniem echipa, și America Latină. Dar înfrîngerea acestei formații cu 6—0 de către echipa Argentinei, ne-a luat gîndul tuturor de la acest sistem... ciudat, care mai apoi revalorificat de Chapman, va domni decenii de-a rîndul în fotbalul mondial.

Finala ne-a arătat două echipe (Uruguay și Argentina) încleștate într-o luptă infernală, posedînd, folosind și valorificînd toate însușirile fizice, tehnice și tactice, caracteristice înaltei clase. Mi-a fost dat să văd în acest joc, un lucru foarte rar întîlnit: cei mai buni oameni de pe teren au fost doi adversari direcți, extrema stîngă Iriarte (Uruguay) și mijlocașul dreapta Evaristo (Argentina).

Despre pregătirea specială a echipelor nu am avut posibilitatea să aflu prea multe, dar am constatat la antrenamentul majorității echipelor: alergări, fuleuri, sprinturi repetate. Pentru prima oară am văzut fotbaliști îmbrăcați în treninguri necunoscute pînă atunci la noi. Pentru prima dată s-a pus în discuție eficacitatea cantonamentelor, fiindcă la sosirea noastră, uruguaienii se aflau de patru săptămîni în pregătire comună și jocuri de verificare. Așadar de atunci nimic nou pe lume.

Chiar dacă nu a avut o influență directă asupra fotbalului nostru, participarea la primul Campionat mondial ne-a deschis larg ochii și ne-a învățat cel puțin două lucruri esențiale:

1. NU TREBUIE SĂ TE ÎNTIMIDEZI PESTE MĂSURĂ ÎN FAȚA NIMĂNUI, ORICÎTĂ FAIMĂ AR AVEA, FIINDCĂ HOTĂRÎREA FERMĂ POATE ÎNLĂTURA MULTE NEAJUNSURI.

2. Pentru a ajunge mai departe, pentru a progresa în fotbal, tocmai vîrfurile, PISCURILE CELE MAI ÎNALTE TREBUIE ATACATE ȘI ASALTATE MEREU, PÎNĂ CÎND LE BIRUIEȘTI. CEEA CE, ÎN FOND, A RĂMAS VALABIL PÎNĂ AZI.

EMERICH VOGL
antrenor emerit

Fotbal

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ

Redacția și administrația: Bd. Mărăști 26, raion 30 Decembrie

COLEGIUL DE REDACȚIE

Constantin Chiriță, Ștefan Covaci, Gh. Dumitrescu, Ion Lupaș, Pavel Marcu, Aurel Neagu (redactor șef), Angelo Niculescu, Andrei Rădulescu, Constantin Teașcă, Dumitru Tomescu, Stelian Trandafirescu (redactor șef-adjunct), Radu Urziceanu (secretar general de redacție), Emerich Vogl, Ion Voica, Ion Voinescu